

Sygnatura akt: XI GC 420/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w S.

przeciwko (...) spółka akcyjna w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.069 (sześć tysięcy sześćdziesiąt dziewięć) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 497 (czteryście dziewięćdziesiąt siedem) złotych i 92 (dziewięćdziesiąt dwa) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.423 (dwa tysiące czterysta dwadzieścia trzy) złotych i 8 (osiem) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt XI GC 420/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 stycznia 2018 powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w S. złożyła przeciwko pozwanej (...) spółka akcyjna w S. o zapłatę kwoty 6.069 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W piśmie wskazano, że doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzony został pojazd, którym poruszał się poszkodowany K. S.. Sprawca szkody posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia OC wykupioną w (...) spółka akcyjna w S.. W związku z niemożliwością korzystania przez poszkodowanego z uszkodzonego pojazdu poszkodowana zawarła z powodami umowę najmu pojazdu zastępczego.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 45).

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty (karta 48) zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż kwestionuje należność objętą pozwem co do wysokości. Zakwestionowała legitymację czynną powoda oraz dzienną stawkę najmu i okres najmu.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. S. i jego kuzyna. Sprawca zdarzenia posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia OC wykupioną w (...) spółka akcyjna w S..

Niesporne;

Po szkodzie poszkodowany kontaktował się z ubezpieczycielem zgłaszając szkodę. Ubezpieczyciel powiadomił poszkodowanego o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego na pośrednictwem podmiotu współpracującego z ubezpieczycielem. Wynajęty pojazd nie miał mieć zniesionego udziału własnego w szkodzie. W wynajętym w taki sposób samochodzie mógł przemieszczać się tylko jeden kierowca, podczas, gdy uszkodzonym pojazdem poruszał się K. S., jego dziewczyna, kuzyn i rodzina.

Dowód;

- zeznania świadka K. S., karta 131;

W związku z niemożnością korzystania przez poszkodowanego z uszkodzonego pojazdu, poszkodowany zawarł w dniu 13 października 2017 roku z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w S. umowę najmu pojazdu zastępczego. Wynajęty został pojazd O. (...).

Najem trwał 34 dni. Z tytułu najmu wystawiono fakturę VAT na kwotę 8.364 złotych brutto, przyjmując, że kwota ta stanowi iloczyn 34 dni najmu przy stawce 200 złotych netto powiększonej o podatek VAT za jeden dzień najmu.

D.:

- umowa najmu, karta 24v – 27;

- faktura, karta 27v;

- zeznania świadka K. S., karta 131;

Pojazd uszkodzony był naprawiany a po szkodzie wyłączony z możliwości eksploatacji. K. S. posiadał innych pojazd – zabytkowy, w chwili szkody niejezdny do jazdy, będący w trakcie rekonstrukcji. K. S. naprawiał pojazd własnymi siłami, nie przywrócił stanu sprzed szkody, kiedy przywrócił „jezdność” pojazdu, zwrócił pojazd zastępczy.

Dowód:

-zeznania świadka K. S., karta 131;

Ubezpieczyciel, w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił wynajmującemu pojazd, z tytułu najmu pojazdu zastępczego kwotę 2.295 złotych. Ubezpieczyciel uznał za zasadny okres najmu 17 dni przy stawce dziennej 135 złotych brutto za dobę.

Niesporne

Wynajmujący wzywał ubezpieczyciela do zapłaty.

Dowód:

- wezwanie, karta 28-28v;

K. S. zawarł z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w S. umowę cesji wierzytelności prawa dochodzenia odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód:

- umowa cesji, karta 23v-24;

Uzasadniony łączny czas trwania naprawy pojazdu V. a tym samym najmu pojazdu O. to okres od dnia najmu pojazdu zastępczego (piątek 13 października 2017 roku) do dnia 17 listopada 2017 roku (piątek), kiedy to zakład naprawczy przy zachowaniu należytej staranności powinien był naprawić uszkodzony pojazd. Najem taki mógł zatem trwać 36 dni, jednak zakończył się po okresie 34. dni w związku z częściową naprawą pojazdu przez poszkodowanego. Okres 34 dni najmu był okresem uzasadnionym. Uszkodzony pojazd należał do segmentu (...), pojazdów klasy wyższej, zaś pojazd wynajęty O. (...) należał do klasy niższej (...) (klasa średnia). Stawki najmu pojazdu V. (...) lub jego odpowiednika z segmentu E w opcji pełnego ubezpieczenia, bez limitu kilometrów z wykupionym udziałem własnym w szkodzie zawierała się w zakresie 285 – 495 złotych zatem średnio 337 złotych netto za dobę przy uwzględnieniu najmu wynoszącego 15 do 30 dni. Stawka zastosowana przez spółkę (...) przy najmie pojazdu zastępczego w kwocie 200 złotych była wyraźnie niższa aniżeli stawki stosowane na rynku lokalnym.

Brak było na lokalnym rynku ofert najmu podobnych pojazdów na analogicznych warunkach za stawkę 135 złotych brutto (około 110 złotych netto) za dobę najmu.

Dowód:

- opinia biegłego, karta 138-147;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

Niespornym jest, iż sprawcę szkody i pozwaną łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Przepis art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust 1 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie powód dochodzi kwoty odszkodowania tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, pomniejszonych o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania (8.364 złotych – 2.295 złotych = 6.069 złotych).

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie kwestionowała okoliczności, iż co do zasady obciąża ją odpowiedzialność z tytułu kosztów likwidacji szkody oraz zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Pozwany kwestionował jednak legitymację czynną powoda. Pozwany wskazywał, że osoba, która zawarła umowę najmu (K. S.) nie był właścicielem pojazdu uszkodzonego. Choć jak wskazał K. S., iż był on współwłaścicielem pojazdu, to z dokumentów w aktach sprawy wynika, że właścicielem był jego kuzyn R. Z.. Nie mniej jednak K. S. był użytkownikiem pojazdu uszkodzonego. Przedmiotem umowy cesji nie było odszkodowanie w związku z naprawą pojazdu (taką wierzytelność mógłby przelać bowiem wyłącznie właściciel pojazdu). Przedmiotem cesji były koszty związane z najmem pojazdu zastępczego. Prawo do takiego najmu przysługuje o tyle właścicielowi, o ile jest użytkownikiem pojazdu. W tym, przypadku użytkownikiem pojazdu była osoba trzecia, która poniosła szkodę na skutek uszkodzenia pojazdu, którym poruszała się, stąd legitymacja czynna powoda (tak na przykład Sąd Okręgowy w Szczecinie w wyroku w sprawie VIII Ga 42/16).

Poszkodowany i powód zawarli umowę cesji wierzytelności. Sąd nie miał wątpliwości co do skuteczności zawartej pomiędzy powódka, a poszkodowanym umowy przelewu wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (§ 1), a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta. Przelew powoduje utratę statusu wierzyciela przez cedenta i jego wyłączenie ze stosunku zobowiązaniowego łączącego go dotychczas z dłużnikiem. Wierzycielem staje się cesjonariusz, który nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu.

Za wykonanie umowy najmu powódka nie miała otrzymać wynagrodzenia w formie świadczenia pieniężnego, a świadczeniem wzajemnym poszkodowanej było przeniesienie wierzytelności. W związku z powyższym zarzut braku legitymacji powoda należało uznać za chybiony. Wydaje się zresztą, że zarzut ten pozwana podniosła wyłącznie na potrzeby postępowania, gdyż w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi odpowiednią kwotę nie kwestionując jego uprawnienia co do zasady.

W niniejszym postępowaniu poza sporem pozostała kwestia odpowiedzialności pozwanej za powstałą szkodę, jak i obowiązek wypłaty odszkodowania w związku z najmem pojazdu zastępczego. Sporna okazała się jedynie jego wysokość stawki dziennej i okres najmu. Pozwany za zasadny uznał krótszy okres najmu i niższą stawkę.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, a także - opinii biegłego, nie kwestionowanej przez strony.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem pozwanej, jakoby przyjęta przez powoda stawka dobowa najmu wynosząca 200 zł netto/doba była stawką zawyżoną.

W zakresie możliwości najmu pojazdu zastępczego od pozwanego w sposób jasny i wiarygodny wyjaśnił, że ubezpieczyciel powiadomił poszkodowanego o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem podmiotu współpracującego z ubezpieczycielem. Wynajęty pojazd nie miał mieć jednak zniesionego udziału własnego w szkodzie. W wynajętym w taki sposób samochodzie mógł przemieszczać się tylko jeden kierowca, podczas, gdy uszkodzonym pojazdem poruszał się K. S., jego dziewczyna, kuzyn i rodzina. Okolicznościom tym nie przeczył pozwany. Jednocześnie wiadomość ubezpieczyciela należało potraktować nie jako ofertę najmu a jedynie informację. Zgodnie z opinią biegłego, której pozwany nie kwestionował, nie było możliwości najmu pojazdu o klasie pojazdu uszkodzonego za stawkę wskazaną przez ubezpieczyciela. Pozwany nie wykazał, że najem byłby możliwy w dniu zgłoszenia takiej potrzeby przez poszkodowanego, z urzędu sądowi jest wiadome, że o ile w ogóle jest możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem ubezpieczyciela, to najem następuje po kilku bądź kilkunastu dniach.

W kontekście powyższego należało ustalić zasadność (wysokość) stawki przyjętej w umowie najmu.

Biegły w sporządzonej opinii jednoznacznie wskazał, iż w okresie zawarcia umowy najmu przedmiotowa stawka, zastosowana przez powoda stanowiła stawkę rynkową. Podkreślenia wymaga fakt, że zastosowana stawka 200 złotych

netto była niższa od stawki średniej w tamtym okresie. Co do okresu najmu (34 dni) okres faktyczny był krótszy aniżeli mogący wyniknąć z hipotetycznego okresu naprawy pojazdu uszkodzonego, mając na uwadze działania pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. Pozwany nie zaprzeczył tej okoliczności, że poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy kiedy naprawił pojazd uszkodzony.

Opinia w sprawie wydana przez biegłego sądowego W. S. była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną.

Wysokość odszkodowania powinna być pochodną szkody ustalonej stosownie do art. 361 k.c. Jeśli więc biegły w toku postępowania wskazuje, że stawka przyjęta w umowie najmu przez powoda odpowiada akceptowalnej stawce na rynku lokalnym w danym okresie, to brak jest podstaw w ocenie Sądu do kwestionowania wskazanej stawki, czy uznania jej za zawyżoną.

Skoro zatem zasadny czas najmu to 34 dni przy stawce 200 złotych netto (246 złotych brutto) powód mógł dochodzić i dochodził kwoty stanowiącej różnicę między kwota ze spornej faktury a otrzymaną od ubezpieczyciela (8.364 złotych – 2.295 złotych = 6.069 złotych).

Żądanie zapłaty odsetek znajduje uzasadnienie w treści art. 481 § 1 k.c. Z uwagi na treść art. 817 § 1 i 2 k.c., a także art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, pozwana winna spełnić świadczenie najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia w tej sprawie, a najpóźniej w terminie 14 dni od momentu, w którym wyjaśnienie wszystkich okoliczności stało się możliwe (art. 817 § 2 k.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód wygrał sprawę w całości.

Na poniesione przez powoda koszty w kwocie 2.423,08 złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego w kwocie 1.800 złotych, wraz z opłatą od pozwu 304 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych, część zaliczki na poczet opinii biegłego 302,08 złotych, gdzie pozostała kwota na wynagrodzenie biegłego pobrana została z zaliczki pozwanego.

Dodatkowo zwrócono powodowi nadpłaconą zaliczkę (art. 80 i art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) w kwocie 497,92 złotych (800 złotych – 302,08 złotych).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
- (...);
3. (...)